

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 355/2026
31.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томић, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Борисава Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К. бр. 67/25 од 28.05.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 478/25 од 03.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Борисава Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К. бр. 67/25 од 28.05.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 478/25 од 03.12.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу К. бр. 67/25 од 28.05.2025. године, окривљени АА, оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика и за исто му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 7 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 3 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом, одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 478/25 од 03.12.2025. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Борисава Јовановића и пресуда Основног суда у Младеновцу К. бр. 67/25 од 28.05.2025. године је преиначена у погледу чињеничног описа, тако што је Виши суд у Београду окривљеног АА, огласио кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121.

став 1. Кривичног законика и изрекао му условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна неће извршити уколико окривљени у време проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, док је у преосталом, непреиначеном, делу пресуда Основног суда у Младеновцу К. бр. 67/25 од 28.05.2025. године остала неизмењена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Борисав Јовановић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и погрешне примене члана 19. Кривичног законика, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, правноснажне пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама овог законика не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац означава записнике о препознавању лица од 06.10.2023. године, са образложењем да препознавање није извршено на законит начин, већ је пре препознавања сведоку показан окривљени на фотографијама, а затим да га је сведок видео у просторијама полиције, на који начин је сведок био изложен незаконитом утицају, па заснивањем пресуде на овим записницима учињена је повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП прописано је битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

Из списка предмета произилази да је 06.10.2023. године сачињен записник о препознавању лица од стране ББ, која је, након описивања догађаја и лица које је над њеним братом ВВ извршило кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, приступила препознавању и указала на лице које се налазило на

позицији број 2, односно на АА, као лице које је извршило предметно кривично дело. Након тога, на главном претресу одржаном дана 22.01.2024. године иста је на питање браниоца изјавила да је то вече, када се десио догађај, у полицији видела слике окривљеног.

Међутим, супротно наводима у поднетом захтеву, из списка предмета произлази да нижестепени судови побијане правноснажне пресуде нису засновали искључиво на записнику о препознавању сведока ББ, већ су чињенице везане за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен, утврдили из других доказа изведених у току поступка и то записника о препознавању лица од стране сведока оштећеног ВВ, из ког записника произлази да је доказна радња препознавања обављена у свему у складу са одредбом члана 90. став 1. ЗКП и члана 100. ЗКП, на које повреде бранилац окривљеног неосновано указује у захтеву. Наиме, из наведеног записника произлази да су овој доказној радњи присуствовали јавни тужилац, овлашћена службена лица Полицијске станице Младеновац и адвокат Борисав Јовановић, бранилац окривљеног, да је пре самог препознавања сведок описао догађај и лице које је над њим извршило кривично дело, те да је у просторију, специјално намењену за ту сврху, уведено четири лица, да су лица поређана одређеним редоследом у врсту, након чега је оштећени, на основу телесне конституције и изгледа браде, препознао окривљеног АА као лице које је извршило кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика. По оцени Врховног суда, како нижестепене осуђујуће пресуде нису засноване само на записнику о препознавању од стране ББ, а с обзиром на друге доказе изведене у законито спроведеном поступку, а затим појединачно и у њиховој међусобној вези оцењене побијаним правноснажним пресудама, очигледно је да би и без овог доказа била донета иста пресуда, па самим тим неосновано бранилац окривљеног указује на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која би била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

По питању протеклог времена од извршења кривичног дела до обављене доказне радње препознавања, на коме бранилац окривљеног у поднетом захтеву инсистира, овај суд налази да време у коме је обављено препознавање не утиче на законитост препознавања, ово посебно што из законских одредби које регулишу ову доказну радњу није као инструкционо прописано време када би морало бити извршено препознавање у односу на време извршења кривичног дела.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је повреда кривичног законика учињена и у непримењивању института нужне одбране, с обзиром да из исказа сведока и оштећеног произлази да је оштећени кренуо ка окривљеном, ударио га у груди и упутио претње, те уколико је суд сматрао да је насумњиво окривљени ударио оштећеног, суд је био дужан да примени институт нужне одбране, на који начин бранилац на основу сопствене анализе утврђеног чињеничног стања извлачи закључак о постојању нужне одбране, те чињенично оспорава побијане пресуде и указује на учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и

поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић